

Sygn. akt III AUa 1844/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Zuzanna Drukała

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2024 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku L. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt VII U 2033/21,

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie od decyzji organu rentowego;
2. zasądza od odwołującego się L. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III AUa 1844/22

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt VII U 2033/21, zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 19 kwietnia 2021 r., znak (...), w ten sposób, że do ustalenia kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, a w konsekwencji do ustalenia wartości kapitału początkowego L. P. przyjął jako składkowy okres od 22 lutego 1988 r. do 30 kwietnia 1990 r. oraz podstawy wymiaru składek za 1988 rok w kwocie 637 080 złotych, za 1989 rok w kwocie 2 481 096 złotych.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego poprzedzone zostało następującymi ustaleniami faktycznymi: decyzją z dnia 1 marca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. ponownie ustalił kapitał początkowy dla L. P.. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1978 r. do 31.12.1987 r. (wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 79,76%). Za lata 1978, 1979 organ rentowy przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia.

W dniu 19 kwietnia 2021 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, którą przyznał L. P. emeryturę od dnia 29 marca 2021 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej.

Odwołujący L. P. w okresie od 16.11.1978 r. do 31.12.1990 r. był zatrudniony w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie Budownictwa i (...) w K., przy czym w okresie od 22.02.1988 r. do 30 kwietnia 1990 r. (zjazd) odwołujący pracował na budowie eksportowej („na eksport” wyjechał z firmy (...) -1). Formalnie „na eksporcie” odwołujący przebywał do 26.09.1990 r., a następnie do 31.12.1990 r. przebywał na urlopie bezpłatnym. W 1990 r. macierzysty zakład wypłacił odwołującemu 1.588.000 zł („chorobowe, urlop”). Po wyjeździe odwołującego „na eksport” stanowisko, na którym pracował w macierzystym zakładzie, zostało zlikwidowane. Przez wyjazd na budowę eksportową wynagrodzenie odwołującego w macierzystym zakładzie pracy wyniosło w styczniu 1988 r. (22 dni) – 30 850 zł, w lutym (10 dni + 5 dni urlopu) – 29 527 zł. W 1987 r. zarobki odwołującego wynosiły od 14 998 zł do 34 829 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów, znajdujących się w aktach ZUS, w aktach osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa i (...) w K. (w tym w szczególności kartoteki zarobkowe), Rejestru „B. eksport pracownicy obcy za lata 1988-1989” i zeznań odwołującego. Dokumenty, na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny, nie budziły jego wątpliwości. W szczególności kartoteki zarobkowe z okresu pracy odwołującego w Przedsiębiorstwie Budownictwa i (...) w K. pozwoliły na ustalenie rzeczywistych miesięcznych jego zarobków w styczniu i lutym 1988 r. (tj. bezpośrednio przez wyjazdem na eksport). Z kolei z Rejestru „B. eksport pracownicy obcy za lata 1988-1989” jednoznacznie wynika, że na budowie eksportowej odwołujący faktycznie pracował od 22.02.1988 r. do 30.04.1990 r. (data zjazdu z „eksportu”). Zapisy w kartotece zarobkowej za 1990 r. pozwoliły ustalić, że „po eksporcie” odwołujący faktycznie nie wrócił do pracy w macierzystym zakładzie pracy (najpierw przebywał na tzw. „urlopie dewizowym”, a od 27.09.1990 r. do 31 grudnia 1990 r. na urlopie bezpłatnym).

W tak ustalonym stanie faktycznym w ocenie Sądu Okręgowego spór w sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia jedynie kwestii, czy organ rentowy zasadnie odmówił L. P. zaliczenia do stażu pracy zatrudnienia na budowie eksportowej od 22 lutego 1988 r. do 26 września 1990 r. oraz uwzględnienia w postawie wymiaru kapitału początkowego wynagrodzenia osiągniętego w okresie pracy „na eksporcie”.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185. Z kolei art. 173 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Zgodnie z art. 174 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Kwestię zaliczania okresu pracy „na eksporcie” reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem. Zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia okres pracy na eksporcie zalicza się do stażu pracy.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe dało zdaniem Sądu Okręgowego podstawy do uwzględnienia w stażu pracy L. P. okresu zatrudnienia „na budowie eksportowej” od 22.02.1988 r. do 30.04.1990 r. Nie ma natomiast podstaw do zaliczenia okresu od 01.05.1990 r. do 26.09.1990 r. W związku z faktem, że po wyjeździe odwołującego „na eksport” w jego macierzystym zakładzie pracy zostało zlikwidowane stanowisko, na którym pracował, to nie ma możliwości przedstawienia za okres pracy na eksporcie zarobków „pracownika zastępczego zatrudnionego na tym samym stanowisku w kraju”. Z kolei przyjęcie zarobków, jakie odwołujący osiągnął przez wyjazdem „na eksport”, np. z 1987 r. byłoby dla odwołującego krzywdzące, biorąc pod uwagę, że lata w których odwołujący pracował na budowie eksportowej, to lata, w których w ciągu jednego roku dochodziło do kilkukrotnych podwyżek wynagrodzenia, spowodowanych inflacją. Również średnie miesięczne wynagrodzenie ulegało znacznym zmianom, a przeciętne roczne wynagrodzenie w 1987 r. wynosiło 3 502 078 zł, a w 1990 r. 12 355 644 zł. W tej sytuacji po przeanalizowaniu kwot miesięcznego wynagrodzenia odwołującego w 1987 r. i w ciągu dwóch pierwszych miesięcy 1988 r. (przy czym

w przypadku lutego wynagrodzenie tylko za część miesiąca) Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru składek za okres pracy „na eksporcie” w latach 1988 i 1989 kwot obowiązującego wówczas przeciętnego wynagrodzenia, tj. odpowiednio za 1988 r. kwoty 637 080 zł i za 1989 r. kwoty 2 481 096 zł. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴§ 1 i 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Wniesioną **apelacją** Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 §1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie w oparciu o zgromadzone w postępowaniu dokumenty, znajdujące się w aktach ZUS, w aktach osobowych odwołującego oraz zeznań odwołującego, że istnieją podstawy do zaliczenia odwołującemu pracy za granicą „na eksporcie” w okresie od 22.02.1988 r. do 30.04.1990 r. i z tego tytułu należy uwzględnić średnie wynagrodzenie jako podstawę do obliczenia tzw. wynagrodzenia zastępczego odwołującego podczas wykonywania pracy za granicą, w sytuacji gdy wysokość podstawy wymiaru składek wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych - potwierdzających lub uprawdopodobniających w stopniu granicznym z pewnością wysokość uzyskiwanego wynagrodzenia, które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik postępowania.
- naruszenie prawa materialnego, tj. § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent poprzez jego niezastosowanie i nieprzyjęcie jako podstawy wymiaru emerytury odwołującego się w okresie od 22.02.1988 r. do 30.04.1990 r. kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę,
- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 174 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 6 ust 2 pkt 1a, art. 15 ust. 1, 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędne zastosowanie ww. przepisów i uznanie, iż zachodzą podstawy do zaliczenia odwołującemu do ustalenia kapitału początkowego okresu pracy na eksporcie jako okresu składkowego od dnia 22.02.1988 r. do 30.04.1990 r. po błędnym przyjęciu, że istnieją podstawy do zaliczenia innego okresu składkowego niż ten, który przyjął organ w zaskarżonej decyzji i kwoty obowiązującego wówczas przeciętnego wynagrodzenia do ustalenia podstawy wymiaru składek za ww. okres.

Wskazując na powyższe wniesiono zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Odwołujący się w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było to, czy zasadnym było przyjęcie przez Sąd I instancji do ustalenia podstawy wymiaru składek ubezpieczonego za okres pracy „na eksporcie” w latach 1988 i 1989 kwot obowiązującego wówczas przeciętnego wynagrodzenia, tj. odpowiednio za 1988 r. kwoty 637 080 zł i za 1989 r. kwoty 2 481 096 zł, bowiem nie budziło wątpliwości, iż pracodawca oddelegowywał wnioskodawcę do pracy za granicą i pracę taką wnioskodawca w okresie spornym wykonywał.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń wyłącznie w oparciu o kartoteki zarobkowe ubezpieczonego z okresu jego pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa i (...) w K., Rejestr „B. eksport pracownicy obcy za lata 1988-1989” i zapisy w kartotece zarobkowej, które jednak dotyczyły okresu sprzed wyjazdu na kontrakt za granicę. W ocenie Sądu I instancji dokumenty te pozwoliły na ustalenie kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w oparciu o podstawy wymiaru składek za okres od 22.02.1988 r. do 30.04.1990 r. w kwotach obowiązującego wówczas przeciętnego wynagrodzenia. Z takim stanowiskiem w ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób się zgodzić, zatem trafnie podniósł organ rentowy

naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego, tj. art. 174 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 6 ust 2 pkt 1a i art. 15 ust. 1, 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędne ich zastosowanie.

Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 3 ww. ustawy wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ww. ustawy. Stosownie do art. 174 ust. 1 kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy: okresy składkowe, o których mowa w art. 6; okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5; okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (ust. 3). Z kolei zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Art. 15 ust. 2a ww. ustawy stanowi, że jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy, (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., sygn. IN UZP 2/03).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1c ww. ustawy za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne obywateli polskich za granicą - w organizacjach międzynarodowych, zagranicznych instytucjach i w zakładach, do których zostali skierowani w ramach współpracy międzynarodowej lub w których byli zatrudnieni za zgodą właściwych władz polskich. Według zaś § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. Dz. U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.) jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia: kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Zgodnie z art. 194 ww. ustawy do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie pozostają w mocy przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustaw i dekretu wymienionych w art. 195, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy.

Zatem podstawę wymiaru emerytury pracownika skierowanego do pracy za granicą przed 1 stycznia 1991 r. stanowi wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent, zachowujące moc i znajdujące dalej zastosowanie na podstawie art. 194 jako niesprzeczne z przepisami tej ustawy (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2012 r., II UK 74/2011, opubl. LEX nr 1130386).

W przypadku L. P. brak jest jakichkolwiek dokumentów płacowych odnośnie wynagrodzenia zastępczego pracownika zatrudnionego w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim ubezpieczony był zatrudniony przed wyjazdem za granicę (tzw. pracownik porównywalny). Zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego, mając na względzie cały zgromadzony materiał dowodowy, brak jest podstaw do ustalenia wysokości jego wynagrodzenia za sporne okresy pracy na budowach szacunkowo, czyli w taki sposób, jak to uczynił Sąd I instancji.

W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że co do zasady nie ma możliwości wyliczenia wynagrodzenia, a co za tym idzie wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego,

emerytury lub renty, w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., I UK 36/07). Rzeczą sądu w sprawach o wysokość emerytury jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wykazane muszą być w sposób nie budzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i co do odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie wynagrodzeń w sposób przybliżony lub prawdopodobny (por. wyrok SA w Łodzi z 19.10.2016 r., III AUa 2185/15).

W przypadku pracownika skierowanego do pracy za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r. - tak jak to miało miejsce w przypadku odwołującego się - podstawę wymiaru emerytury stanowić mogło tylko i wyłącznie wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 24 października 2012 r., akt III AUa 623/12). Brak jest natomiast normy prawnej, według której zasadnym byłoby przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru składek za okres pracy „na eksporcie” przeciętnego wynagrodzenia obowiązującego w latach 1988 i 1989. Innymi słowy uprawnione jest stwierdzenie, że przepis § 10 rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 1985 r., dotyczący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osób zatrudnianych za granicą, stanowi regulację szczególną i samodzielną, skoro wprowadza inną niż powszechna podstawę wymiaru składek obowiązującą dla zatrudnianych w kraju.

W świetle zaprezentowanych wyżej przepisów prawa oraz ich wykładni jakichkolwiek wątpliwości nie mogła zatem budzić teza, że również w przypadku odwołującego - jako pracownika pracującego za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 r., a konkretnie w spornym okresie od 22.02.1988 r. do 30.04.1989 r. - podstawę wymiaru kapitału początkowego nie mogło stanowić wynagrodzenie przeciętne odpowiednio za 1988 i 1989 rok, a mogłoby stanowić tylko i wyłącznie wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 ww. rozporządzenia. Jak bowiem trafnie we wskazanym wyżej wyroku z dnia 4 marca 2010 r. wskazał Sąd Najwyższy, z przepisu § 10 rozporządzenia wynika alternatywa rozłączna i jej drugi człon (zdanie z pkt 2 stwierdzające, że "jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r., to do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę") nie jest uwarunkowany od niespełnienia się normy z pierwszego przepisu („jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, to do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju”). Norma prawna wynikająca z tego przepisu jest zatem taka, że wyłącznie dla zatrudnionych za granicą do końca 1990 r. do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się wynagrodzenie zastępcze, którego wysokość powinien potwierdzić pracodawca, zatrudniający pracownika zastępczego.

Mając na uwadze powyższą regulację prawną, która nie daje możliwości przyjęcia przeciętnego wynagrodzenia do obliczenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych oraz kapitału początkowego, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 kpc i wskazanych wyżej przepisów. O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 kpc, a wysokość tych kosztów została ustalona w oparciu o minimalne stawki zastępstwa procesowego przewidziane w § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018, poz. 265).

sędzia Zuzanna Drukała

Kraków 13 czerwca 2024 r.